

РЕШЕНИЕ

№ 2198

гр. София, 03.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

**ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова**

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **1482** по описа за **2023** година докладвано от съдия Виржиния Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на началник сектор ОПП-СДВР, чрез юрк. А. А., против решение № 4567 от 29.11.2022 г. по НАХД № 5170/2022 г. на Софийски районен съд, 15-ти състав. С обжалваното решение е отменено Наказателно постановление № 21-4332-028143/21.02.2022 г., издадено от Началник Сектор към ОПП - СДВР, с което на П. К. Бозов е наложено административно наказание "глоба" в размер на 30,00 лева за извършено административно нарушение по чл. 6, т. 1 ЗДвП.

В жалбата се твърди, че неправилно районният съд е възприел, че разпоредбата на чл.6, т.1 от ЗДвП е бланкетна и не посочва задължение за водачите като се позовава на ТР № 2 от 22.12.2016г. по т.д. №2/2016г. ОСНК на ВКС и в частност мотивите към въпрос № 4, от които можело да се направи несъмнен извод, че чл.6, т.1 от ЗДвП вмениява задължение както за водачите на МПС, така и на всички участници в движението „да спазват светлинните сигнали“. На следващо място се сочи, че районният съд не се е съобразил с разпоредбата на чл.189, ал.2 от ЗДвП, с оглед на която доказателствената тежест е „разместена“ и санкционираното лице е това, което следва да обори отразеното в акта. Моли се за отмяна на решението и за потвърждаване на наказателното постановление.

В открито съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява лично и не се представлява.

Ответникът – П. К. Бозов, редовно призван, не се явява и не изпраща представител. Представена е писмена защита от адв. Б., редовно упълномощен от ответника, който оспорва касационната жалба и претендира разноски за адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна и моли същата да бъде оставена без уважена.

След като се запозна с обжалваното решение и касационните основания, Административен съд София – град, Х.-ти касационен състав, приема следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, от процесуално легитимирано лице и срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови решението си районният съд е приел за установено от фактическа страна, че в Столична община е получено уведомление за организирания протест на 12.10.2021 г., като за мероприятиято е издадено съгласувателно писмо от СО с рег. № 513000-58986/12.10.2021 г., както и Заповед за организация на движението, престоя и паркирането на ППС, с № СОА21-РД95-495/11.10.2021 г. за обезпечаване сигурността, охраната на обществения ред и организацията на движението преди, по време и след приключване на мероприятиято е изготвен план - разстановка на силите и средствата от МВР, рег. № 513р-87162/11.10.2021 г., съгласно която охраната е осъществявана поетапно от 05:30 часа. Около 06:05 часа на [улица]при парк "В." са започнали да пристигат първите камиони за участие в протеста, които са били записвани в Доклад за проверени лица и превозни средства, Приложение 7 към чл. 33, ал. 2, т. 3 от Инструкция № 8121з-929/02.12.2014 г. за патрулно-постовата дейност от служители на ОСПС-СДВР. От 06:30 часа до 07:45 часа товарните автомобили са се придвижвали от сборния пункт до мястото на провеждане на протеста и са паркирали по [улица]в участъка от [улица]до кръстовището с [улица]. Около 11:55 часа товарните автомобили са започнали да напускат района на мероприятиято по [улица]и [улица]. С АУАН № 363996/02.12.2021 г., съставен от мл. автоконтрольор при ОПП- СДВР - св. Р. С. е констатирано, че на 12.10.2021 г. около 06:52 часа в [населено място] по [улица]П. К. Бозов, като водач на товарен автомобил „М.“ с рег. [рег.номер на МПС], регистриран на фирма „ББР Лизинг“ ЕАД се движел с посока на движение от [улица]и в началото на мост на 04 километър извършил следното нарушение - навлязъл и се движел след пътен знак "В-4", разположен в началото на моста на 04 км. Нарушението било квалифицирано от актосъставителя по чл. 6, т. 1 от ЗДвП, като в акта било отбелязано, че същият е съставен по преписка № 513-р-88724/15.10.2021 г.

Въз основа на горепосочения акт било издадено атакуваното в настоящото съдебно производство НП № 21-4332-028143/21.02.2022 г., издадено от Началник Сектор към ОПП - СДВР, с което П. Бозов е санкциониран с налагане на "глоба" в размер на 30 (тридесет) лева, на основание чл. 183, ал. 3, т. 5, предл. 1 от ЗДвП за извършено нарушение по чл. 6, т. 1 ЗДвП.

За да отмени наказателното постановление, районният съд е приел, че в административно-наказателното производство са допуснати съществени нарушения на производствените правила, тъй като в АУАН и НП не е посочена точната правна норма, която е била нарушена и която посочва съответното задължението на водача на

товарния автомобил. По този начин е нарушено правото на защита, защото уличеното лице не би могло да възприеме за извършването на какво нарушение е обвинено и не би могло да организира защитата си.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно.

Районният съд е изложил подробно аргументи за бланкетния характер на нормата визирана в чл.6 от ЗДвП и конкретните относими към настоящия казус запълващи я разпоредби, към които на основание чл. 221, ал.2, изр. 2-ро от АПК настоящата инстанция препраща. В допълнение и с оглед изрично наведените в тази насока възражения, съдът ще отбележи, че за да обоснове извод в обратен смисъл, касационният жалбоподател неправилно тълкува и се позовава на ТР №2/2016г. на ОСНК. Разпоредбата на чл. 6, т. 1 от ЗДвП - създава общо правило за поведение, което не може да бъде самостоятелно инкриминирано, като пораждащо задължения за водач на МПС (в този см. РЕШЕНИЕ № 160 ОТ 14.04.2020г. по н.д. № 667/2019г., III НО на ВКС). Разпоредбата визира четири самостоятелни хипотези: несъобразяване поведението на водача със 1) сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, 2) със светлинните сигнали, 3) с пътните знаци и 4) с пътната маркировка като за да бъде съставомерно нарушението всяка една от тях следва да бъде обвързана с конкретно правило за поведение, което в дадения случай не е изпълнено и съставлява нарушение по съответния текст от закона. Обвинението представлява единство от две части: фактическа страна (релевантните факти, обуславящи състава на нарушението) и юридическа страна (правната квалификация на деянието). Съгласно изискванията на процесуалния закон, за да бъде гарантирано правото на защита, следва да е налице пълно съответствие между двете части на обвинението (фактическа и юридическа). Непосочването на точната правна квалификация на нарушението и непълното словесно описание на нарушението в АУАН и НП е довело до нарушаване правото на защита на наказаното лице да разбере точно какво административно нарушение му се вменява. Необходимостта от стриктното спазване на горните правила се подчертава и от видимото объркване на самия касатор чиито разсъждения и съображения относно нарушение на светлинни сигнали (каквато е едната хипотеза на разглежданата норма) са несъотносими към казуса, поради което и няма да бъдат обсъждани.

На следващо място, не може да бъде споделена тезата за обвързваща сила на АУАН съобразно чл.189, ал.2 ЗДвП. По силата на препращащата норма на чл.84 ЗАНН, вр. чл.14, ал.2 НПК в административнонаказателния процес доказателствата нямат предварително определена доказателствена сила. Да се придаде подобно доказателствено значение на документ с преимуществено процесуално значение, със съставянето на който се повдига обвинение срещу едно лице, би било в нарушение на презумпцията за невинност по чл.16 НПК. Последната несъмнено би била накърнена ако се пристъпи и една от основните разпоредби, предвидена в процесуалния закон, която гарантира, че обвиняемия няма да може да се третира като виновен в хода на процеса, а именно забраната за прехвърляне на доказателствената тежест върху него. Той никога не е длъжен да доказва, че е невинен (чл.103, ал.2 М.), поради което и възраженията на касатора в тази насока следва да бъдат отхвърлени като несъстоятелни и в явно противоречие на закона.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че решението на Софийски районен съд е правилно и законосъобразно, и като такова следва да се остави в сила, а касационната жалба оставена без уважение.

Разпоредбата на чл. 63д от ЗАНН предвижда, че в съдебните производства страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. Ответникът по касация в писмено становище претендира сторените по делото разноси. При този изход на спора и на основание чл. 63д от ЗАНН, при направеното своевременно искане се дължат разноси в размер на 150 лв., съобразно представени доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. -град, XXV Касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4567 от 29.11.2022 г. по НАХД № 5170/2022 г. на Софийски районен съд, 15-ти състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на П. К. Бозов, ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 150,00 (сто и петдесет) лева - представляваща адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по настоящото дело.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.